

Marc Majà, home pont al bisbat de Solsona

Dll, 30/11/2020 per Catalunya Religió

(Laura Mor -CR/Solsona) Des d'aquest curs **Marc Majà i Guiu** és el nou rector del Seminari de Solsona, vicari general del bisbat i també coordinador de la formació permanent del clergat de la diòcesi. En aquesta entrevista parlem de l'encàrrec que ha rebut del bisbe **Xavier Novell**, com "una inversió de recursos humans". A dia d'avui aquest seminari compta amb sis joves que es preparen per a ser capellans. Majà (Miralcamp, 1981) té un tarannà afable i conciliador. Una manera de ser que l'ajuda a relligar realitats ben diverses de dins d'un mateix entorn eclesial.

El mes d'agost és [nomenat rector del Seminari de Solsona](#). Com va rebre l'encàrrec?

Per Nadal farà tretze anys que soc capellà. Súria va ser la meua primera parròquia, el meu primer amor, i després vaig estar vuit anys a Berga. Tot feia pensar que m'hi estaria anys. A la diòcesi som pocs mossens, la mitjana d'edat és alta, la diòcesi de Solsona de població no és molt gran, però d'extensió ho és força. Som molts poblets xics, amb comunitats petites però molt significatives. A pagès valoren molt l'anar a missa, però quan som pocs i no arribem, com ho fem?

A Berga les coses anaven tirant, el mateix senyor bisbe donava a entendre que és important fer equip els mossens, amb els laics... Estàvem engegant projectes a mitjà i llarg termini... Però a l'inici d'estiu m'exposa la realitat del nostre seminari. Gràcies a Déu el grup de seminaristes ha crescut els últims anys i això li fa plantejar la necessitat d'alliberar un mossèn perquè en sigui rector.

Una tasca que els últims anys havia assumit el bisbe Novell personalment...

Sí. L'Església estableix que cada bisbat tingui el seu rector de seminari; però quan al nostre bisbat ens vam quedar amb un o cap seminarista, el senyor bisbe mateix ho va assumir per alliberar els mossens per a les parròquies. A més, al nostre bisbe

li encanta la gent jove, arremangar-se, anar per la muntanya i muntar coses a l'estiu amb els seminaristes i amb joventut.

Amb sis seminaristes, es planteja un altre escenari?

Laics i consell presbiteral van posar sobre la taula si el millor era que el bisbe estigués pendent dels seminaristes. A més, pel seminarista, el millor és que el seu superior immediat sigui el bisbe? A nivell testimonial està molt bé, és molt evangèlic. Però mirem el recorregut que ha de fer un seminarista: qui l'ha d'ordenar és el bisbe. No és bo que sigui el bisbe el superior immediat, que és qui t'ha de dir si t'estàs de resar, si deixes la taula mal parada o si la pastoral no l'acabes de gestionar bé quan hi ha algun conflicte. No deixa prou marge de llibertat perquè el seminarista pugui mostrar-se tal com és, que és el que convé.

Novell va escoltar la crítica?

El bisbe ho va escoltar, ho va ponderar, i aquest estiu ell com a rector de seminari va fer una ruta amb els seminaristes per la muntanya, de Queralt a Núria. Una bona ruta! Allà van parlar molt clar i català d'aquest tema. I els seminaristes li van exposar la seva visió al respecte. Com que se l'estimen molt, també li diuen les coses pel seu nom.

Hi deu ajudar aquesta proximitat, ser a la vora d'ells.

I tant! Resultat de tot això, el bisbe m'ho va proposar. Per edat i recorregut, en conec força a algun d'ells. Al final també són faves comptades. El bisbat és petit: això té límits, però a vegades simplifica les coses. Passava per aquí, i m'hi van posar.

Com ha viscut haver de [marxar de Berga](#), on havia començat a teixir comunitat?

Amb certa sensació de desertar. Com si el transatlàntic parroquial estés intentant virar, però tot d'un plegat el capità digués "marxo, me'n vaig amb una llanxa motora!". Passava del vast camp de les parròquies, al jardinet del seminari. No tenia cap argument gros en contra, volia estar disponible. Però vaig prendre'm uns dies per pair-ho. Vaig fer els exercicis espirituals a l'estiu, i quan poses la veritat davant de Déu, tampoc fas un càlcul de si és el que més convé. Com quan vaig deixar Súria per anar a Berga, o fins i tot quan vaig entrar al seminari. Els arguments per no deixar Berga eren l'estima a la gent i un cert càrrec de consciència de deixar la feina de l'estadi, de la sorra: les parròquies, els diferents grups...

Deixar Berga per una cosa aparentment més còmode?

Sí, aparentment, però... posat en mans de Déu vaig dir: "No ho he triat jo i convé?" També al final, com va dir el senyor bisbe, vol ser una inversió de recursos humans. Hi ha un grup de xicots que es plantegen la vocació, convé acompanyar-los bé per si diuen sí o no, i el sí de la millor forma.

Rector del seminari. Quin és el seu dia a dia? Aquests nois també estan estudiant, hi ha moltes hores que no ha d'estar amb ells.

De dilluns a divendres estan a Barcelona, vivint al Seminari Interdiocesà de

Catalunya, estudien a la Facultat de Teologia de Catalunya; allà tenen el seu [rector de la casa](#) i jo soc el rector de la diòcesi. Dos cops al mes els visito per veure que tot estigui en ordre. Ens trobem els caps de setmana, un sí un no. Acaben les classes el divendres, dinen, puguen i fins diumenge a la tarda. Fem convivència amb ells. Vol dir programar àpats, pregària, temps d'estudi, formació i lleure. El que faríem com una petita comunitat i en família també.

Quan l'alliberen de la parròquia, arriben d'altres encàrrecs...

Una és consiliari de la [Delegació de joventut](#) del bisbat, amb un equip de joves molt maco, tots són laics. Últimament, per allò d'alliberar els mossens, no hi havia un capellà estable a joventut de Solsona, sinó que en funció de l'activitat s'hi posava qui podia. Per anar a Taizé, a l'estiu fer una caminada, per Setmana Santa... Si jo m'allibero de la parròquia, la delegació de joventut té també aquesta tranquil·litat.

També l'han [nomenat vicari general](#).

És una altra tasca. La vicaria general sona gruixut, i de facto per les coses que poden arribar, ho és, però per ara al nostre bisbat és un càrrec bastant funcional. Mostra d'això és que l'últim vivari general, **Josep Maria Vilaseca**, un gran mossèn, company d'estudis del senyor bisbe, ha estat -i està- implicadíssim a la seva parròquia a Tàrrrega: en el treball de passar de parròquia de manteniment a parròquia missionera, en col·laboració amb els laics. Si ell, aquests quatre anys ha fet de vicari general des d'allà és perquè la vicaria general s'havia aprimat al màxim. A la cúria de la nostra diòcesi pràcticament tots són laics, la secretària general i l'ecònoma, dues dones laiques... Totes les coses de vicaria general que puguin ser delegades o assumides per un laic competent, es fa.

Amb la idea que els capellans tingueu una dedicació més pastoral...

Sí. Però de la mà de la vicaria general estan arribant coses que veig que em demanaran temps. Són coses bones i me n'alegro. El senyor bisbe ens va demanar a quatre mossens del bisbat que barrinem plegats com millorar la formació permanent del clergat. Tots els bisbats tenen el seu pla de formació de cara als mossens: un recés, una xerrada, una sortida... I està molt bé! Però és molt herència del que sempre s'ha fet, de manera i de continguts. Els continguts sempre hem procurat que fossin de qualitat. Però l'enfocament integral podia millorar. Una cosa bona que s'ha fet últimament: a nivell de presbiteri de Solsona intentem fomentar bastant la trobada gratuïta. Que els mossens no només ens trobem per despatxar temes. És un risc que passa a totes les branques, però a nosaltres especialment.

Busqueu la convivència més personal?

Exacte. El bisbe ens ha demanat que ens en preocupem i, a mi, que coordini aquesta comissió. La [Ratio Fundamentalis](#), el document de 2016 de la Congregació per al Clergat que explica la proposta per a la formació dels seminaristes, és especialment rellevant. Neix poc després que el **papa Benet** faci un *Motu Proprio* perquè el tema seminaris passi a penjar de formació pel clergat i no d'universitats.

Es considera que el fonament de la formació del seminari no és tant la qüestió acadèmica o intel·lectual?

Es considera una qüestió més pastoral. Arran d'aquest canvi es fa aquest document. Una cosa molt maca que subratlla és que la formació al sacerdoti del seminarista és un camí únic, integral, comunitari i missioner. I quan diu "únic" fa referència a que és un únic camí de deixeble. Al seminari no hem de fer un "xute" de formació per aconseguir no sé què, ja està cuit i ops! A la pràctica hi ha un cert risc en l'aterrar directe de l'ordenació a la parròquia... Llegint aquest document veig que diu moltes coses sobre els seminaristes, que són els que puguen, però també parla de la formació permanent, per tant, dels que tenen més experiència que jo. L'encàrrec em fa respecte, però ho trobo molt maco.

Un repte interessant?

Sí, hi entren les emocions, la intel·ligència emocional, la societat líquida... Jo vaig fer BUP i COU, i darrera meu ja venien els de l'ESO. I d'altra banda, hi ha els mossens més grans, que són els del Concili. Són dos mons, però Déu sap quin camí farà cadascú. Personalment em surt bastant escoltar aquí i allà, soc de tendència bastant conciliador, mediador. Gairebé massa. De vegades em limita.

Gent més gran que ve del Concili i joves als qui tot això els sona a la prehistòria. És possible una dinàmica de trobada entre aquests dos mons? On són els ponts?

Em costa i de vegades pateixo. On hi ha els ponts? El primer, en moment de bloqueig, alarma o saturació, quan no sé com pair-ho o gestionar-ho, penso: "Déu és més gran, Déu sap els talents de cadascú". A partir d'aquí, moltes coses. Els accents d'uns i altres parlen del que un és, però també de l'entorn en què ha viscut. És allò de que el neci és el qui li assenyalen la lluna i es queda mirant el dit. En els mossens grans, i en els seminaristes que puguen, la primera mirada es queda amb l'accent, amb la dèria. I fàcilment jutgem, a uns i a altres. A la vegada, la mirada bona és dir: aquest accent, a què respon? De què fuig? I què enyora? Si hem d'aprendre coses dels altres cal veure cadascú de què s'ha escarmentat, i què veu que realment és important. Perquè si anem a això, hi ha molt a enriquir-se mútuament.

Què aporten uns i altres?

Com diu el **papa Francesc**, en la gent gran hi ha tota la saviesa, i hi hem de sumar en els mossens la fidelitat de molts més anys a l'Església. I els joves que aporten el testimoni d'haver crescut en un context, com a mínim, apàtic a allò que és religiós-eclesial. Podran ser immadurs, precipitats, però tenen un desig de correspondre a Déu. Caldrà madurar-lo, arrelar-lo, posar-lo en context... Tenen molt a aportar: en aquest món de la seva generació, Déu hi té molt a dir. Un altre pont molt bo és què ens diuen els accents d'aquests dos mons, perquè poden dialogar molt.

Pot posar un exemple concret?

Un de molt evident: la vivència de la litúrgia. Si parlem de fer una estona d'adoració al santíssim: a un mossèn de certa edat li semblarà bé, però amb mesura, en la manera i de sovintejat. I, en canvi, a un jove que estigui pujant li anirà molt bé perquè dissabte a la nit se'n va de festa i quan torna passarà per una església oberta i resulta que hi estan fent adoració.

Altres ponts?

Un punt de trobada que veig molt esperançador. En els seminaristes que venen de contextos diferents, veure com s'estimen moltíssim els capellans grans de les seves parròquies o d'aquí al seminari. Ara amb el Covid hem de viure separats, però els surt d'enraonar-hi molt. Després entre ells s'expliquen les anècdotes una mica pintoresques, però ho fan des de l'estima. Fa molta olor dels néts que parlen de les manies de l'avi que deixa l'aixada no sé on perquè aquell dia li va caure de la torreta... I veig els mossens més grans opinant de les seves coses, sense embuts. Es nota que se'ls aprecien. Que aquest sigui el punt de connexió és la base. La cosa més humana és la que ha d'equipar-nos per quan surtin determinades qüestions i discutim. Ni a Déu ni a l'Església no la salvem ni tu ni jo. Per tant, calma.

Quina va ser la seva experiència com a seminarista?

L'any que vaig començar entràvem tres seminaristes –Javier, **Raül** i Marc– i recordo que al *Full dominical* es parlava de certa “primavera vocacional”. D'aquests tres, en **Javier Sartorius**, fill de Madrid, va viatjar per tot el món, se'n va anar amb uns missioners al Cusco, va passar pel seminari de Toledo; però amb el xoc del Cusco a allà, sent parlar d'un santuari al Pirineu i se n'hi va una temporada. Passa deu anys al Santuari de Lord. Després baixa a Barcelona per preparar-se per capellà. Ell 40 anys, jo 20 anys. Tenia la malaltia del Crohn, i se li va complicar. El 2006, quan portàvem quatre anys de seminari, [va morir](#). Érem bons companys i ens teníem molta estima, havia après un munt d'ell... Dels tres que vam entrar, el Javier va morir; el Raül finalment no va continuar fins al sacerdocí –està casat i té una nena; som bons amics–, i quedo jo.

Quin record en guarda, del temps al seminari?

La meua carrera al seminari la vaig viure content, agraït. La convivència amb els seminaristes molt bé, el tema dels estudis em va ajudar. El conèixer la pastoral, la realitat de la parròquia, pel fet d'anar a missa... En moments de dificultat per pair que hi ha límits, que ens costa, que no és només que la gent no vagi gaire a missa avui, sinó que tot plegat és complicat, que els mossens es cansen, que els laics s'empipen... Una mica pensava com el nen petit: “Ospa!”. Però tant la bona gent que vaig tenir a la vora, com a nivell de vida interior, més aviat sempre ho he viscut com un beneït realisme. Si aquest món és complicat, l'Església no se'n salva.

Ve de pagès, sap que la feina no la regala ningú... Com era la seva família?

Soc fill de família creient practicant, senzilla: d'anar a missa, la catequesi al poble, la confessió, resàvem junts a casa sovint. Ens va marcar molt que els meus pares s'havien conegut en el moviment dels avilistes, en els campaments l'Estel, a Vielha. Es tracta d'un moviment d'Església provinent d'un capellà de València, el padre **Soto**, que en el temps del Concili va tenir un gran zel per ajudar a viure amb radicalitat la vocació baptismal, ocupant-se d'acompanyar famílies i mossens perquè no portin una vida cristiana mediocre. Un grup que estimula a ser compromès, subratllant la crida de tots a la santedat...

De petit participava en aquests campaments?

Sí, ens hi portaven. El record que tinc de vida cristiana forta, com a nen, és allà, en aquests campaments. Quan vaig tenir 12 anys, hi vam deixar d'anar. Vaig a escola pública, acabo l'institut i me'n vaig a estudiar Matemàtiques a la UPC a Barcelona.

Allà visc en un col·legi major religiós, que porta l'Opus Dei, a Pedralbes. Un curs. D'entrada jo hauria preferit anar en un altre lloc, amb els meus amics de l'institut. Però si els pares, a qui ja els costa prou que puguis estudiar a Barcelona, et demanen que visquis a tal lloc, ves-hi i dona gràcies de poder-ho fer.

Aquell any per mi va ser bastant decisiu. Seguia anant a missa, però tenia 17, 18 anys, amb els amics del poble anàvem a les festes majors... La fe la seguia vivint, però em quedava com un jersei de quan ets petit. No l'havia madurat. I va ser com un xoc de trens: els amics de la universitat, bona gent, però antipolítica, antisistema, l'Església ja no et dic... Quan sortia per allà al mig que jo estava en un col·legi major que era de l'Opus, em deien "tio, què fas?". Al col·legi major m'hi trobava bé, en la vida cristiana em feia créixer -dec a aquella època el tresor de forjar l'hàbit de l'oració personal diària-, jo hi parlava clar, preguntava les coses, no sentia com si m'estiguessin ensarronant... Per mi aquell any va ser de molt debat interior, de fer un pas decisiu en la meva vida cristiana. I d'aquí va venir la vocació.

I com va continuar?

Quan vam acabar el primer any, deixava el col·legi major, me n'anava a un pis d'estudiants amb els meus germans. Aquell estiu, del 2000, vaig anar a una missa de confirmacions, una senyora molt de parròquia, va saber que estava en aquest col·legi major i em va dir "tu vigila". Em va descol·locar molt que algú de parròquia em sortís amb pestes sobre una realitat d'Església. Que m'ho diguessin els amics, a l'hora del pati, amb una cervesa i el peta, d'acord. Però que m'ho digués aquella dona? Jo sempre he sigut una mica innocentot i vaig pensar "què passa aquí?".

Vaig decidir anar a parlar amb el capellà de costat del meu poble, que era jove, que feia poc que hi era, jo no el coneixia, però la gent n'estava contenta. Vaig anar amb el vespinet a veure'l. Molt bé la conversa, em va dir: "Estigues tranquil, l'Església a vegades és com l'afició d'un equip de futbol, que tothom vol que guanyi l'equip, però l'afició mai s'entén entre ella. I uns que diuen 'és culpa de l'entrenador', altres que 'és a tu que t'han de fer fora'". Això em va descongestionar bastant.

I sobre la vocació?

El mossèn va tenir molt ull i em va dir: "El que em crida l'atenció és que a un xicot de pagès li preocupi tant aquest tema: per a tu, tot això de la fe i de Déu té una importància especial; no serà que Déu et demana alguna cosa?". Vam parlar de les mates, les missions -de petit llegia *Aguiluchos* i em va marcar molt-, si fer-me capellà... Em va sorprendre, me'n vaig tornar a casa pensant "quines coses més rares". I dient "si això em torna a passar pel cap, ja ho atendré".

I va tornar...

Aquell estiu em va tornar a venir i amb força. I a partir d'allí la vocació me la vaig plantejar més seriosament. Parlo amb el mossèn, em plantejo entrar al seminari. Tot i que vaig rebre la fe a casa, quan ho exposo a casa no ho veuen pas. No em van dir "t'han rentat el cap" perquè els meus pares són bons, però ja ho volien dir. Escoltant-ho tot, vaig decidir continuar estudiant, acabar el primer cicle. Vaig fer dos anys més i llavors vaig entrar al seminari.

Què li han transmès a casa?

De casa jo he après el tracte amb Déu respirant-ho en l'ambient, en positiu, el valor del treball i de comptar amb el que hi ha. A casa hem tingut de tot, amb l'esforç dels pares, els meus germans –som dos nois i dues noies– tots hem pogut estudiar. Però quan tenia 12 anys, el 92 va ser un any molt dolent pels pagesos. Van importar molta fruita pels Jocs Olímpics i simultàniament va haver-hi superproducció aquí i els preus van ser baixíssims... En el meu pas de nen a adolescent vaig prendre consciència que la vida és complicada, en veure el pare trist, preocupat.

I al col·legi major?

Del pas pel col·legi major, i de les opinions favorables i desfavorables al respecte, n'he après particularment la importància de la comunió dins l'Església. Això ha sigut un regalàs. Jo soc molt de parròquia, de "Sant Pere de l'espardenya", però també reconec que m'ha fet molt de bé estar un any de la meua vida cristiana en aquesta residència de l'Opus Dei. Hi conec molt bona gent que segueixen el seu camí a l'obra. Això en un món ric i divers, quan estàs amb un grup de catequistes i són dos contra tres, al final és "más de lo mismo". O quan estàs al presbiteri diocesà, on no totes les coses es veuen igual. A l'hora de treballar en equip la divisió ens desgasta i ens entristeix, ens fa mal; però per la meua experiència, quan arriben discussions per parers diferents, en general procuro pensar: "Problema, t'estava esperant!". I si tingués vocació matrimonial, em passaria el mateix.

Aquesta comunió seria una línia fonamental a traslladar als joves que es preparen al seminari?

És un punt que toca de ple, però que també és estructural, a nivell diocesà. A més de l'aposta per l'evangelització, des de fa un temps s'intenta, amb el bisbe al capdavant, fomentar el treball en equip, el col·laboratge. Definir a nivell de diòcesi, de parròquies, un horitzó, una visió de cap a on anar. De forma que connecti a tothom, que a tots ens atrapi i a tots ens faci caminar. La nostra visió és una organització diocesana al servei d'unes comunitats parroquials vives, fraternes, orants i evangelitzadores. O sigui: menys estructura diocesana i més orientar-se a que les comunitats parroquials puguin tenir la vida que Déu vol i ens demana.

Aquest canvi de plantejament passa per reestructurar delegacions?

Es van aprimar delegacions, econòmicament s'ha intentat fomentar més que les parròquies tinguin partides per l'evangelització. S'està fent *brainstorming* per veure què podem fer per arribar, per fer-nos trobadissos, per tirar la canya.

A vegades l'evangelització sembla un element accessori, de més a més, un cop ja s'ha fet tota la resta.

Sí, però nosaltres parlem de mesures estructurals, amb una partida d'economia, i que cada delegació i realitat es repensi a si mateixa a la llum d'aquesta visió. Una és el seminari. El bisbe, amb els laics, el consell presbiteral, els seminaristes, aquest últim any han preparat un document per dir: com aplicar aquesta visió diocesana al nostre seminari. I un dels fruits d'aquest treball i d'aquestes converses és que la gent li digui al senyor bisbe què necessita, de manera que hi hagi un transvasament de recursos humans a les parròquies i a l'estructura. S'ha preparat un document que descriu el perfil de la formació del seminarista.

Quin ha de ser aquest perfil dels seminaristes?

En diem “pastors de comunitats: humanament madurs, espiritualment arrelats, intel·lectualment formats, i pastoralment missioners”. Això és fruit d’un treball en equip seriós. Són els pilars de la *Ratio*: el pilar humà, espiritual, intel·lectual i pastoral. Diem persones madures, que hagin fet un treball humà, afectiu, relacional que els ajudi a gestionar, escoltar. Primer han de ser persones. Cal treball psicològic, afectiu, empàtic. Res es pot donar per fet. En parlem molt, d’això, però és un gran tema veure com està per dins l’adolescent jove que puja. A mi personalment m’apassiona: és supersagrat, però superdelicat i complex. Ajudar algú a guarir ferides, a reconciliar coses, amb segons quines reaccions i pors... no és automàtic.

Sabent que cada generació té les seves febleses... els joves, els veu més fràgils per dins? Hi detecta aïllament, per tot el que impliquen les xarxes socials?

Fragilitat i aïllament o inseguretat les veig bastant. No tant en els seminaristes, sinó que penso més aviat en els joves que ens arriben a les parròquies.

I en la qüestió d’oportunitat?

Tenen molta més consciència global, de en quin món estem. Sovint, destil·lo, per comentaris dels mossens més grans, que tenen la impressió que qui es planteja avui entrar al seminari no ha trepitjat gaire món. Mare meva, si no coneixen el món! Altra cosa és si l’afronten amb tota la globalitat, però han tingut sovint vivències molt fortes del que ells entenen pel món. Són més prestos a entrar en un discurs o plantejament sobre Déu. Després cal reposar-ho, que hi hagi interlocució...

I quan dieu espiritualment arrelats?

Busquem que la vida interior no siguin pessigolles, sinó una espiritualitat que convisqui amb el dia a dia. Interiorment formats.

Intel·lectualment?

Sí, amb formació intel·lectual, que del món d’avui es facin preguntes legítimes, també des del punt de vista filosòfic i teològic. Ens hem de prendre seriosament aquest món, perquè és el món que Déu tan estima, per qui envia el seu fill...

I en l’acompanyar a les comunitats i les persones?

Diem pastoralment missioners. Pastors de comunitats en sortida, en el sentit de que no estan instal·lats, i amb el cuquet de dir “no hi som tots”.

Tornem al projecte de fons del bisbe, quan decideix posar algú al capdavant del seminari, amb més dedicació?

L’argument obvi és que en un bisbat amb sis seminaristes és proporcionat que un capellà s’hi dediqui. Per prendre’s seriosament aquests xicots i les parròquies on aniran destinats si Déu vol. Per sentit comú. I després quan ens preguntem com fer que la diòcesi estigui al servei de les comunitats parroquials. Doncs ajudant que el seminari procuri que els xicots es vagin preparant per això.

Fan experiència de voluntariat i de presència a les parròquies durant

aquest temps?

L'Església dibuixa quatre grans etapes al seminari. El temps introductori; l'etapa discipular, que seria la filosofia; l'etapa configurativa, que seria la teologia, i l'etapa pastoral. També diu que val veure de quina manera s'ha de fer una gradual inserció a la pastoral, *in crescendo*. Subratlla que aquestes etapes no són una cinta transportadora, sinó que demana veure si hi ha uns punts que s'han adquirit. I si calen experiències pastorals puntuals o d'un temps de parèntesi per acabar de cuinar algun tema. Aquí els seminaristes cada quinze dies –els dos caps de setmana amb la família– són a la parròquia d'origen, donant un cop de mà a catequesi, al grup de joves, a la litúrgia... I els que estarien a l'etapa configurativa, la teologia, ja haurien de fer cap de setmana en parròquia, diferent a la d'origen. A part d'això, fan col·laboracions puntuals a la delegació de joventut, Taizé, el pelegrinatges, a trobades vocacionals...

La pandèmia ha frustrat aquestes experiències?

Sí i no. Jo crec que com ens condiciona el Covid-19 ho patim més a la primera línia de les parròquies. És una pena perquè ja és prou complicat fer alguna cosa per arribar a la gent, i del poc que podíem fer, hem hagut de plegar veles. Però dins del que és el nostre grup de seminari, un cert camí plegats el podem continuar fent. Que bé, perquè ens podem seguir trobant! Que malament, perquè no estem fets per passar-nos el dia dient que amics que som i que bonic que és estar junts! Ni han de ser una bombolla, ni tampoc ho volen. És bo oxigenar-se.